

[Holstein.]

Er det den højtærede Regerings Hensigt at gøre Danmark til Englands politiske, militære og økonomiske Lydrige ved Østersøen, vel at mærke uden et Lydlands politiske og militære Garantier og uden dets økonomiske Fordele? Mener den højtærede Regering at kunne forsvare at opretholde den Nedrustningspolitik, der fandt sin sidste Besegling i Militærforliget af 1932? Siden da er Folkeforbundet sprængt, Nedrustningspolitikken uhjælpefuldt falleret, Oprustningen i fuldt Sving i et Kapløbstempo mellem Stærterne langt skarpere end før sidste Verdenskrig. For saa vidt Forliget af 1932 overhovedet har haft udenrigspolitiske og militære Forudsætninger, hvad danske Militærforlig jo ikke plejer, saa er disse Forudsætninger siden efter tilintetgjort.

Jeg ser for min Del ikke rettere, end at den danske Udenrigspolitik, som i Aarene umiddelbart før og ved Verdenskrigens Udbrud betegnedes som Tyskerkursen, har langt mere udenrigspolitisk Berettigelse for Danmark nu end dengang. Jeg har ofte sagt til den højtærede Udenrigsminister her i Salen og i Samtaler med ham, at jeg fuldt ud anerkender den Politik, der i Aarene før og ved Krigens Udbrud i 1914 blev ført af den daværende danske Regering; men jeg har hævdet, at det var en ren og skær praktisk Opportunitetspolitik, som ikke med Føje kunde kaldes en ligelig Neutralitetspolitik.

Dengang stod Tyskland isoleret, omkredset af en mægtig storpolitisk Entente med England, Frankrig og Rusland som ledende Magter. Nu staar Tyskland som Part i en Koalition, der i hvert Fald nærmer sig Jævnbyrdighed med den franske og har England som sandsynlig neutral Tilskuer. Dengang havde Danmark et uafgjort nationalpolitisk Mellemværende med Tyskland. Nu er dette Mellemværende afgjort og afgjort just saaledes, som Danmarks radikale Politikere har ønsket.

Hvis det var rigtigt ved Krigens Udbrud — og jeg tror, det var rigtigt — at give den danske Gesandt i Berlin Instruks om at forsikre Tysklands Regering, at Danmark under ingen Omstændigheder vilde gaa mod Tyskland, saa forekommer det mig, at denne Politik har mange Gange vægtigere Begrundelse nu. Dengang kunde den med en vis Berettigelse kaldes hasarderet og kortsynet. Det modsatte er Tilfældet nu. Baade udenrigspolitiske, militære og handelsøkonomiske Grunde taler i mine Øjne for denne Politikens Genoptagelse og Befæstelse. Den er jo i Virkeligheden

af den nuværende højtærede Regering sluppet fuldkommen af Hænde.

Tyskland i dette Øjeblik nærer utvivlsomt saa oprigtige Ønsker som nogen Sinde i dette Aarhundrede og efter min Formening ogsaa som nogen Sinde i det foregaaende Aarhundrede om venskabelig, kulturel, økonomisk og politisk Forstaaelse med Danmark og Norden. Men aldrig har en dansk Regering forskertset og forspildt Mulighederne og det gunstige psykologiske Øjeblik som nu.

Det springer i Øjnene, at de samme danske Politikere, som i Krigens Tid ikke alene var i Stand til at sikre sig deres Regeringspresses og Partifællers hørige og lydige Følgeskab i den politiske Indstilling over for Tyskland, som den daværende Regering dengang hyldede, men ogsaa formaaede at afdæmpe og moderere Oppositionspressen i dens Omtale af Tyskland, og som i hvert Tilfælde med Lidenskab stemplede denne Presse og dens politiske Kreds som unneutral, landsskadelig og ansvarsløs, saa snart de ikke skrev eller talte den højtærede daværende Regering til Behag, det springer i Øjnene, siger jeg, at de samme ledende Politikere nu tilsyneladende ubekymret lader deres Presse og Meningsfæller Dag ud og Dag ind fuldkommen taabeligt og uvederheftigt falde over det nye Tyskland med perfide Insinuationer, tendentiøs Sladder og fornærmelige Demonstrationer, der ikke har nogen som helst Undskyldning, som der dog dengang kunde peges paa, i nationale Hensyn, endsige plausibel Grund i danske Statsinteresser, men kun denne eneste Forklaring, at den daværende tyske Regering var sanktioneret af den danske Regerings socialdemokratiske tyske Partifæller — den nuværende tyske Regering er det ikke.

Men hvor længe skal Danmarks og Tysklands Interesser i et gensidigt godt Naboforhold og de gode Betingelser og Muligheder for dets Virkeliggørelse, som nu er til Stede, forskertses af den danske Regering, som lader sin Presse boltre sig efter Forgodtbefindende i fjendsk Polemik mod det nye Tyskland, og som systematisk bibringer sine Tilhængere den Tro, at det nye Tyskland er en Stat, der bør fordømmes og bekæmpes det bedste, man formaaer? Er det ikke paa Tide, at Regeringspressen indstiller den Trommeild, som den i afmægtig Fanatisme har vedligeholdt et helt Aar?

Et Danmark, som er beredt til at hævde og forsvare sin Neutralitet til det yderste, og hvis nationale Selvhævdelsestrang og Vilje Tyskland kan stole paa og regne med,